ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (όγδοο τμήμα)

της 1ης Οκτωβρίου 2013*

«Καθορισμός των δικαστικών εξόδων»

Στην υπόθεση C-521/09 P-DEP,

που έχει ως αντικείμενο αίτηση καθορισμού των δικαστικών εξόδων που μπορούν να αναζητηθούν δυνάμει του άρθρου 145 του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου, η οποία κατατέθηκε στις 14 Ιανουαρίου 2013,

Elf Aquitaine SA, με έδρα το Courbevoie (Γαλλία), εκπροσωπούμενη από τους E. Morgan de Rivery και É. Chassaing, avocats,

αιτούσα,

κατά

Ευρωπαϊκής Επιτροπής, εκπροσωπούμενης από τους F. Ronkes Agerbeek και F. Castillo de la Torre, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο,

καθής η αίτηση,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (όγδοο τμήμα),

συγκείμενο από τους E. Jarašiūnas, πρόεδρο τμήματος, A. Ó Caoimh (εισηγητή) και C. G. Fernlund, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: P. Mengozzi

γραμματέας: A. Calot Escobar

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα,

εκδίδει την ακόλουθη

Διάταξη

1 Η παρούσα υπόθεση έχει ως αντικείμενο τον καθορισμό των δικαστικών εξόδων στα οποία υποβλήθηκε η Elf Aquitaine SA (στο εξής: Elf Aquitaine) στο πλαίσιο της πρωτοβάθμιας δίκης που είχε ως συνέχεια την άσκηση της αιτήσεως αναιρέσεως επί της οποίας εκδόθηκε η απόφαση της 29ης Σεπτεμβρίου 2011, C-521/09 P, Elf Aquitaine κατά Επιτροπής (Συλλογή 2011, σ. I-8947).

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

2 Με την ως άνω αίτηση αναιρέσεως η Elf Aquitaine ζήτησε από το Δικαστήριο να ακυρώσει την απόφαση του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων [νυν Γενικού Δικαστηρίου] της 30ής Σεπτεμβρίου 2009, T-174/05, Elf Aquitaine κατά Επιτροπής (στο εξής: αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση στο πλαίσιο της αναιρετικής διαδικασίας).

3 Με την προαναφερθείσα απόφαση της 29ης Σεπτεμβρίου 2011, Elf Aquitaine κατά Επιτροπής, το Δικαστήριο αναίρεσε την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση στο πλαίσιο της αναιρετικής διαδικασίας, εκδίκασε την υπόθεση και ακύρωσε την απόφαση C(2004) 4876 τελικό, της 19ης Ιανουαρίου 2005, σχετικά με τη διαδικασία εφαρμογής του άρθρου 81 [ΕΚ] και του άρθρου 53 της Συμφωνίας ΕΟΧ (υπόθεση COMP/E-2/37.773 – AMCA).

4 Δεδομένου ότι τόσο η Elf Aquitaine όσο και η Ευρωπαϊκή Επιτροπή ηττήθηκαν μερικώς ως προς ορισμένα κεφάλαια στο πλαίσιο της αναιρετικής διαδικασίας, το Δικαστήριο αποφάσισε ότι εκάστη εξ αυτών φέρει τα δικαστικά έξοδά της.

5 Αντιθέτως, όσον αφορά τα δικαστικά έξοδα της πρωτοβάθμιας δίκης, η Επιτροπή καταδικάστηκε στα σχετικά με τη δίκη αυτή δικαστικά έξοδα, καθότι ηττήθηκε.

6 Δεδομένου ότι δεν υπάρχει καμία συμφωνία μεταξύ της Elf Aquitaine και της Επιτροπής όσον αφορά το ύψος των δικαστικών εξόδων που μπορούν να αναζητηθούν και σχετίζονται με την ως άνω δίκη, η Elf Aquitaine υπέβαλε την υπό κρίση αίτηση.

Επιχειρήματα των διαδίκων

7 Η Elf Aquitaine ζήτησε από το Δικαστήριο να καθορίσει το ύψος των δικαστικών εξόδων που σχετίζονται με την πρωτόδικη δίκη και των οποίων η απόδοση απόκειται στην Επιτροπή, σε 255 620,45 ευρώ «άνευ φόρων», εκ των οποίων τα 251 097,99 ευρώ αντιστοιχούν σε αμοιβές δικηγόρων και τα 4 522,46 ευρώ σε δαπάνες και έξοδα μετακινήσεων. Η εν λόγω εταιρία υποστηρίζει, κατ' ουσίαν, ότι τα αιτούμενα ποσά υπολογίσθηκαν βάσει κριτηρίων που απορρέουν από τη νομολογία του Δικαστηρίου και του Γενικού Δικαστηρίου. Ειδικότερα, υπογραμμίζει συναφώς τις δυσχέρειες της υποθέσεως επί της οποίας εκδόθηκε η προαναφερθείσα απόφαση της 29ης Σεπτεμβρίου 2011, Elf Aquitaine κατά Επιτροπής, τη σημασία της από πλευράς δικαίου της Ένωσης, τον όγκο της πραγματοποιηθείσας εργασίας και τα οικονομικά συμφέροντα που ενείχε η εν λόγω διαφορά γι' αυτήν.

8 Η Επιτροπή υποστηρίζει ότι η αίτηση της Elf Aquitaine, η οποία αφορά συνολικώς άνω των 1 000 ωρών εργασίας εκτελεσθείσας από 19 δικηγόρους, υπερβαίνει καταφανώς τα αναγκαία έξοδα για την πρωτοβάθμια δίκη. Συναφώς, η Επιτροπή αμφισβητεί ότι η εν λόγω υπόθεση εμφάνισε ιδιαίτερες δυσχέρειες και ότι ήταν σημαντική από πλευράς του δικαίου του ανταγωνισμού ή, για την νυν αιτούσα, από απόψεως των διακυβευόμενων οικονομικών συμφερόντων. Επιπλέον, όσον αφορά τον όγκο της εργασίας για την οποία ζητούνται οι αμοιβές δικηγόρων, η Επιτροπή υποστηρίζει ότι τα επίμαχα εκκαθαριστικά σημειώματα αμοιβών περιλαμβάνουν παροχές που δεν ήταν αναγκαίες για την πρωτοβάθμια δίκη. Αξιολογώντας ως αποδεκτή τη μέση ωριαία αμοιβή όπως αυτή προκύπτει από την αίτηση της Elf Aquitaine, ήτοι 244 ευρώ, η Επιτροπή θεωρεί ότι το ποσό των αμοιβών δικηγόρων που μπορεί να αναζητηθεί έπρεπε να είχε ορισθεί σε 24 400 ευρώ, το οποίο αντιστοιχεί σε 100 ώρες εργασίας. Όσον αφορά τις δαπάνες και τα έξοδα πέραν των αμοιβών δικηγόρων, η Επιτροπή φρονεί ότι το ποσό που μπορεί να αναζητηθεί συναφώς πρέπει να περιορισθεί σε 2 000 ευρώ.

Εκτίμηση του Δικαστηρίου

9 Προκαταρκτικώς, επιβάλλεται η υπόμνηση ότι, κατά τα άρθρα 137 του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου, το οποίο εφαρμόζεται στην αναιρετική διαδικασία δυνάμει του άρθρου 184, παράγραφος 1, του ίδιου Κανονισμού, και 87, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας του Γενικού Δικαστηρίου, «[η] απόφαση για τα δικαστικά έξοδα λαμβάνεται με την απόφαση ή τη διάταξη που περατώνει τη δίκη». Κατά συνέπεια, δυνάμει του άρθρου 184, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου, όταν το Δικαστήριο δέχεται την αίτηση αναιρέσεως και κρίνει το ίδιο οριστικά τη διαφορά, αποφαίνεται και επί των εξόδων.

10 Δεδομένου ότι η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση αναιρέθηκε στο πλαίσιο της αναιρετικής διαδικασίας και ότι το Δικαστήριο αποφάνθηκε επί της διαφοράς, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η πρωτοβάθμια δίκη περατώθηκε με την προαναφερθείσα απόφαση της 29ης Σεπτεμβρίου 2011, Elf Aquitaine κατά Επιτροπής. Επιπλέον, δεδομένου ότι η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση στο πλαίσιο της αιτήσεως αναιρέσεως αναιρέθηκε στο σύνολό της, δεν υφίσταται πλέον καμία απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου σχετικά με τα δικαστικά έξοδα που αφορούν αυτή τη διαδικασία.

11 Σε παρεμφερή περίπτωση, το Δικαστήριο έκρινε ήδη ότι ήταν αρμόδιο να αποφανθεί επί αιτήσεως καθορισμού δικαστικών εξόδων σχετικά, μεταξύ άλλων, με τα έξοδα της ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου διαδικασίας (βλ., υπ' αυτήν την έννοια, διάταξη της 3ης Σεπτεμβρίου 2009, C-326/05 P-DEP, Industrias Químicas del Vallés κατά Επιτροπής, σκέψεις 9 και 37).

12 Υπό αυτές τις συνθήκες, και αντιθέτως προς τις αιτήσεις επί των οποίων εκδόθηκαν οι διατάξεις της 17ης Νοεμβρίου 2005, C-3/03 P-DEP, Matratzen Concord κατά ΓΕΕΑ (σκέψεις 2 και 14), καθώς και της 11ης Ιανουαρίου 2008, C-105/04 P-DEP και C-113/04 P-DEP, CEF City Electrical Factors και CEF Holdings κατά Nederlandse Federatieve Vereniging voor de Groothandel op Elektrotechnisch Gebied και Technische Unie (σκέψεις 21 και 22), η υπό κρίση αίτηση καθορισμού δικαστικών εξόδων υπάγεται στην αρμοδιότητα του Δικαστηρίου, μολονότι αφορά τα έξοδα της πρωτοβάθμιας δίκης.

13 Κατά συνέπεια, πρέπει να υπομνησθεί ότι, κατά το άρθρο 144, στοιχείο β', του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου, το οποίο τυγχάνει εφαρμογής στην αναιρετική διαδικασία δυνάμει του άρθρου 184, παράγραφος 1, του ίδιου Κανονισμού, όπως επίσης και κατά το άρθρο 91, στοιχείο β', του Κανονισμού Διαδικασίας του Γενικού Δικαστηρίου, θεωρούνται ως έξοδα τα οποία μπορούν να αναζητηθούν «τα αναγκαία έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν οι διάδικοι λόγω της δίκης, και ιδίως τα έξοδα μετακινήσεως και διαμονής και η αμοιβή των εκπροσώπων, συμβούλων ή δικηγόρων».

14 Από το ως άνω άρθρο 144, στοιχείο β', προκύπτει ότι τα έξοδα που μπορούν να αναζητηθούν περιορίζονται, αφενός, στα έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν οι διάδικοι λόγω της δίκης, και, αφετέρου, σε εκείνα που ήταν αναγκαία για τους σκοπούς αυτούς (βλ., υπ' αυτήν την έννοια, διατάξεις της 9ης Νοεμβρίου 1995, C-89/85 DEP, Ahlström Osakeyhtiö κ.λπ. κατά Επιτροπής, σκέψη 14, καθώς και της 28ης Φεβρουαρίου 2013, C-465/09 P-DEP, Comunidad Autónoma autónoma de la La Rioja κατά Diputación Foral de Álava Vizcaya κ.λπ., σκέψη 22).

15 Κατά πάγια νομολογία, ο δικαστής της Ένωσης δεν έχει την εξουσία να καθορίζει την αμοιβή που οφείλουν οι διάδικοι στους δικηγόρους τους, αλλά να ορίζει μέχρι ποιο ποσό μπορεί να ζητηθεί η απόδοση της αμοιβής αυτής από τον καταδικασθέντα στα δικαστικά έξοδα (βλ., μεταξύ άλλων, διατάξεις της 26ης Νοεμβρίου 1985, 318/82, Leeuwarder Papierwarenfabriek κατά Επιτροπής, Συλλογή 1985, σ. 3727, σκέψη 2, και της 7ης Ιουνίου 2012, C-451/10 P-DEP, France Télévisions κατά TF1, σκέψη 19). Αποφαινόμενος επί της αιτήσεως καθορισμού των δικαστικών εξόδων, ο εν λόγω δικαστής δεν υποχρεούται να λάβει υπόψη ούτε τον εθνικό πίνακα δικηγορικών αμοιβών ούτε ενδεχόμενη σχετική συμφωνία μεταξύ του ενδιαφερόμενου προσώπου και των εκπροσώπων ή συμβούλων του (βλ., μεταξύ άλλων, προαναφερθείσα διάταξη Leeuwarder Papierwarenfabriek κατά Επιτροπής, σκέψη 2, και διάταξη της 30ής Νοεμβρίου 1994, C-294/90 DEP, British Aerospace κατά Επιτροπής, Συλλογή 1994, σ. I-5423, σκέψη 10).

16 Συνιστά επίσης πάγια νομολογία ότι, στον βαθμό που το δίκαιο της Ένωσης δεν περιλαμβάνει διατάξεις περί τιμών ή περί του αναγκαίου χρόνου εργασίας, ο δικαστής της Ένωσης πρέπει να εκτιμήσει ελεύθερα τα στοιχεία της υποθέσεως, λαμβάνοντας υπόψη το αντικείμενο και τη φύση της διαφοράς, τη σημασία της από πλευράς δικαίου της Ένωσης καθώς και τις δυσχέρειες της υποθέσεως, τον όγκο της εργασίας που κλήθηκαν να εκτελέσουν οι εκπρόσωποι ή σύμβουλοι στο πλαίσιο της ένδικης διαδικασίας και τα οικονομικά συμφέροντα που ενείχε η διαφορά για τους διαδίκους (βλ., μεταξύ άλλων, διατάξεις της 1ης Ιουλίου 1981, 241/78, 242/78 και 246/78 έως 249/78, DGV κ.λπ. κατά ΕΟΚ, Συλλογή 1981, σ. 1731, σκέψη 3, καθώς και της 16ης Μαΐου 2013, C-498/07 P-DEP, Deoleo κατά Aceites del Sur-Coosur, σκέψη 20).

17 Εν προκειμένω, ο υπολογισμός του ύψους των δυναμένων να αναζητηθούν δικαστικών εξόδων πρέπει να χωρήσει υπό το πρίσμα των ανωτέρω στοιχείων.

18 Πρώτον, όσον αφορά το αντικείμενο και τη φύση της διαφοράς, επιβάλλεται η επισήμανση ότι εν προκειμένω πρέπει να καθοριστούν όχι τα έξοδα που σχετίζονται με την ενώπιον του Δικαστηρίου αναιρετική διαδικασία, αλλά τα σχετικά με την πρωτοβάθμια δίκη έξοδα. Συνεπώς, τα επιχειρήματα της Elf Aquitaine όσον αφορά την αναιρετική διαδικασία η οποία οδήγησε στην έκδοση της προαναφερθείσας αποφάσεως της 29ης Σεπτεμβρίου 2011, Elf Aquitaine κατά Επιτροπής, είναι αλυσιτελή.

19 Βάσει των προεκτεθέντων, μολονότι, όπως υπενθύμισε η Επιτροπή, το επίδικο ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου ζήτημα δεν ήταν τα πραγματικά περιστατικά που σχετίζονταν με την παράβαση ως προς την οποία εκδόθηκε η μνημονευόμενη στη σκέψη 3 της παρούσας διατάξεως απόφαση, από τις σκέψεις 40 και 129 έως 176 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως στο πλαίσιο της αναιρετικής διαδικασίας προκύπτει ότι η πρωτόδικη δίκη αφορούσε, πέραν πλειόνων νομικών ζητημάτων, το πραγματικής φύσεως ζήτημα του κατά πόσον η δέσμη ενδείξεων που επικαλέσθηκε η αιτούσα κατόπιν της κοινοποιήσεως των αιτιάσεων από την Επιτροπή αποδείκνυε την αυτονομία στην αγορά μιας από τις θυγατρικές εταιρίες της αιτούσας, πρώην Elf Atochem SA, μετέπειτα Atofina SA, κατά την ημερομηνία δε της ασκήσεως της αιτήσεως αναιρέσεως επί της οποίας εκδόθηκε η προαναφερθείσα απόφαση της 29ης Σεπτεμβρίου 2011, Elf Aquitaine κατά Επιτροπής, Arkema SA.

20 Δεύτερον, όσον αφορά τη σημασία της διαφοράς από πλευράς δικαίου της Ένωσης και των δυσχερειών της υποθέσεως, από την εν λόγω απόφαση προκύπτει ότι, πρωτοδίκως, τέθηκαν διάφορα νομικά ζητήματα μη στερούμενα περιπλοκότητας, έχοντα αδιαμφισβήτητη σημασία για τη σωστή κατανόηση και την ορθή εφαρμογή του δικαίου του ανταγωνισμού της Ένωσης. Συναφώς, επιβάλλεται η επισήμανση ότι, αντιθέτως προς ό,τι αφήνει να εννοηθεί η Επιτροπή, ορισμένα από τα σχετικά με το δίκαιο της Ένωσης ζητήματα που εγείρει το αμάχητο τεκμήριο κατά το οποίο μητρική εταιρία που κατέχει το 100 % του κεφαλαίου θυγατρικής ασκεί αποφασιστική επιρροή στη δεύτερη δεν είχαν επιλυθεί με σαφήνεια κατά τον χρόνο της ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου δίκης, και πιο συγκεκριμένα πριν την έκδοση της αποφάσεως της 10ης Σεπτεμβρίου 2009, C-97/08 P, Akzo Nobel κ.λπ. κατά Επιτροπής (Συλλογή 2009, σ. I-8237).

21 Τρίτον, όσον αφορά τα οικονομικά συμφέροντα που ενείχε η διαφορά για τους διαδίκους, πρέπει να θεωρηθεί, αντιθέτως προς τους ισχυρισμούς της Επιτροπής, ότι δεδομένου ότι η διαφορά αφορούσε πρόστιμο ύψους 45 εκατομμυρίων ευρώ, παρουσίαζε τουλάχιστον μη αμελητέα οικονομική σημασία για την αιτούσα.

22 Τέταρτον, όσον αφορά τον όγκο της εκτελεσθείσας εργασίας, από πάγια νομολογία προκύπτει ότι, αναλόγως των χαρακτηριστικών της κάθε υποθέσεως, μεταξύ των οποίων προεξέχουσα θέση κατέχει η περιπλοκότητά της, η αμοιβή πλειόνων δικηγόρων μπορεί να θεωρηθεί ως «αναγκαίο έξοδο», κατά την έννοια του άρθρου 144, στοιχείο β', του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου (βλ. υπ' αυτή την έννοια, μεταξύ άλλων, διάταξη της 15ης Μαρτίου 1994, C-107/91 DEP, ENU κατά Επιτροπής, σκέψη 22, και προαναφερθείσα διάταξη Deoleo κατά Aceites del Sur-Coosur, σκέψη 27). Κατά συνέπεια, κατά τον καθορισμό του ποσού των δυνάμενων να αναζητηθούν δαπανών, επιβάλλεται να

λαμβάνεται υπόψη, μεταξύ άλλων, ο συνολικός αριθμός ωρών εργασίας που μπορούν να θεωρηθούν αντικειμενικώς απαραίτητες για τη διαδικασία, ανεξαρτήτως του αριθμού των δικηγόρων μεταξύ των οποίων ήταν δυνατόν να κατανεμηθούν οι παρασχεθείσες υπηρεσίες (βλ. υπ' αυτή την έννοια, μεταξύ άλλων, προαναφερθείσες διατάξεις CEF City Electrical Factors και CEF Holdings κατά Nederlandse Federatieve Vereniging voor de Groothandel op Elektrotechnisch Gebied και Technische Unie, σκέψη 42, France Télévisions κατά TF1, σκέψη 28, καθώς και Deoleo κατά Aceites del Sur-Coosur, σκέψη 28).

23 Συναφώς, λαμβανομένης υπόψη της νομολογίας που παρατέθηκε στις σκέψεις 14 και 15 της παρούσας διατάξεως, επιβάλλεται η επισήμανση ότι ένα τμήμα των χιλίων ωρών εργασίας που εκτελέσθηκαν από τους εν λόγω 19 δικηγόρους δεν ήταν προφανώς αναγκαίες για τη δίκη, κατά την έννοια του άρθρου 144, στοιχείο β', του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου. Ενδεικτικώς, από τα εκκαθαριστικά σημειώματα αμοιβών που επισύναψε η Elf Aquitaine στην αίτησή της προκύπτει σαφώς ότι τα εν λόγω σημειώματα συναρτώνται, μεταξύ άλλων, προς τη διεξαγωγή εκτεταμένης έρευνας στο δίκαιο εταιριών ή το περιβαλλοντικό δίκαιο, η οποία, λαμβανομένης υπόψη της παγιωμένης στο δίκαιο ανταγωνισμού της Ένωσης έννοιας της επιχειρήσεως, ήταν ελάχιστα αναγκαία για την υπόθεση.

24 Τέλος, δεδομένου ότι η αιτούσα είχε παραθέσει, στην αίτηση καθορισμού των δικαστικών εξόδων, τις αμοιβές των δικηγόρων της «άνευ φόρων», επιβάλλεται η υπόμνηση ότι η εν λόγω εταιρία υπόκειται ως εμπορική επιχείρηση στον φόρο προστιθέμενης αξίας και ότι, κατά συνέπεια, δικαιούται να ανακτήσει τα ποσά που κατέβαλε δυνάμει αυτού του φόρου επ' αφορμή της καταβολής των προαναφερθεισών αμοιβών, με αποτέλεσμα τα εν λόγω ποσά να μην μπορούν να ληφθούν υπόψη κατά τον υπολογισμό των δυνάμενων να αναζητηθούν εξόδων (βλ. μεταξύ άλλων, υπ' αυτή την έννοια, διατάξεις της 16ης Δεκεμβρίου 1999, C-137/92 P-DEP, Hüls κατά Επιτροπής, σκέψη 20, της 10ης Ιουλίου 2012, C-191/11 P-DEP, Norma Lebensmittelfilialbetrieb κατά Yorma's, σκέψη 24, και προαναφερθείσα διάταξη Deoleo κατά Aceites del Sur-Coosur, σκέψη 32).

25 Βάσει των προεκτεθεισών εκτιμήσεων και κατόπιν ελέγχου των εγγράφων που προσκόμισε η αιτούσα, το Δικαστήριο κρίνει ότι είναι ενδεδειγμένο να καθορισθεί το ποσό των αμοιβών δικηγόρων που μπορούν να αναζητηθούν, κατά το άρθρο 144 του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου, σε 90 000 ευρώ.

26 Όσον αφορά τις δαπάνες και τα έξοδα μετακινήσεως, αρκεί η διαπίστωση ότι ελλείψει λεπτομερέστερων διευκρινίσεων στην αίτηση καθορισμού των δικαστικών εξόδων, ο αναγκαίος χαρακτήρας για την πρωτόδικη δίκη τμήματος των δαπανών και των εξόδων που αποτελούν αντικείμενο της εν λόγω αιτήσεως δεν αποδείχθηκε.

27 Συνεπώς, πρέπει να θεωρηθεί ότι το ποσό των δαπανών και των εξόδων πέραν των αμοιβών δικηγόρων ανέρχονται σε 3 000 ευρώ.

28 Από το σύνολο των προεκτεθεισών εκτιμήσεων προκύπτει ότι τα δυνάμενα να αναζητηθούν έξοδα για την πρωτόδικη δίκη μπορούν κατά δικαία κρίση να καθοριστούν στο ποσό των 93 000 ευρώ.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο (όγδοο τμήμα) διατάσσει:

Το συνολικό ποσό των δικαστικών εξόδων το οποίο η Ευρωπαϊκή Επιτροπή υποχρεούται να αποδώσει στην Elf Aquitaine SA, δυνάμει της αποφάσεως της 29ης Σεπτεμβρίου 2011, C-521/09 P, Elf Aquitaine κατά Επιτροπής, καθορίζεται σε 93 000 ευρώ.

(υπογραφές)